

Boros Imre: Globalista kettős mércék

2016 április 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az offshore-jelenség felszámolása a globalista-liberális kettős mércés kapitalizmust is felszámolná. De számíthatunk erre?

Széles körben elfogadott a kettős mérce fogalma és definíciója. Akkor beszélünk róla, ha ugyanazt a tényállást attól függően ítéljük meg, hogy ki vagy kik hozhatók kapcsolatba vele. Globalista-liberális olvasatban például nagy az erkölcsi nivóbeli különbség tömeggyilkosságok között. A náciizmus által elkövetett tömeggyilkosságok soha el nem évül? b?nök, mi több, generációról generációra örökl?dnek a kötelez? vezekelési kényszerrel együtt. Bárminem? nem tömeggyilkos részvétel is e rezsimekben eleve purgálással jár, valamint az érintett vitathatatlan tudományos és/vagy m?vészeti érdemei tagadásával.

A kommunista tömeggyilkosok tudományos és m?vészeti eredményeit viszont széles körben elismerik, miközben tömeggyilkos mivoltuk kötelez?en felejtend?. Felmentést a kötelez? purgálás alól náci bélyeg esetén – szigorúan globalista-liberális ív? haszonelv? alapon – csak és kizárólag a liberális kánon adhat. Adott is Werner von Brauntól Herbert von Karajanon át egészen a Wehrmacht olyan tábornokáig, mint például Paulus vagy éppen Speidel, aki kés?bb magas NATO-beosztást kapott. Ezekr?l az esetekr?l a nagyközönség azonban akkoriban szinte nem értesült, nem szerepeltek botrányként a lapok címdalán vagy a híradók vezet? híreiben. A kollektív feledésre amúgy is mindig lehet számítani. A napjainkban ?rületos sebességgel haladó digitális forradalomnak és vadhajtásának, a féltett adatok meghackelésének hála, az ilyen kettős mércék manapság szinte azonnal napvilágra kerülnek.

A kett?smérce-esetek zuhatagszer? szaporodása rádöbbeníti a gyanútlan szemlél?t, hogy valójában nem abban a világban (liberális demokrácia) él, amelyet korábban nagyon is elfogadott. Valami nagyon másról és egyre növekv? mértékben másról van szó, világunk furcsa megkett?zésér?l, az igazság és a valóság relativizálásáról. A korábban a jóról és a rosszról alkotott fogalmainknak most attól kell függniük, hogy a jót vagy a rosszat éppen ki követi el. Minden lehet fordítva is, mint gondoljuk. Nagy b?nelkövet?k jó emberekké nemesíttetnek, míg tiszta gondolatokat képvisel?k kitzasztottakká válhatnak.

Mélyre ható tudati zavart az elmúlt hónapokban különösképpen két eset kavart Európa-szerte. Az egyik a valóban védend? érték, a sajtószabadság ügyében. A párizsi satirikus lap, a Charlie Hebdo éveken át szakmányban gúnyolta a világ vezet? vallásait, f?ként a keresztényeket és a muszlimokat. Egyes gúnyrajzai valóban minden tolerálható mértéket felülmúltak, s ez a muszlimokból mérszárlásig fajuló dühöt váltott ki. Európa vezet?i kart karba öltve tiltakoztak a sajtószabadság jegyében. A kérdés, hogy ennek vannak-e határai, fel sem merült. A közelmúltban azonban kiderült, hogy nagyon is vannak a sajtó szabadságnak (szabadosságnak) is határai, mégpedig Európában mérhet? pragmatista alapon.

Ezt példázza az Erdogan török elnök elleni gúnyvers. Szerz?je ellen eljárás folyik, de senki nem marasztalja el a német igazságszolgáltatást a sajtószabadság védelmére hivatkozva.

A másik kettős mérce a migrációval kapcsolatos. Az érvényes és hatályos európai és ezzel azonos nemzeti jogrendek alapján eljárókat, tehát a jókat, a szabálykövet?ket elmarasztalás illette, illeti, amíg a jogot megszeg?ket és az erre biztatókat elismerés övezte és részben övezi ma is. Joggal merül fel a kérdés, hogy az általános emberi évezredes erkölcsi zsinórmértékek ilyen világméret? sikeres relativizálásához, beleértve a hatályos jogot is, honnan kerülnek el? az er?források és f?ként a pénz, mert ehhez bizony nagyon sok pénz kell.

A napokban kipattant offshore-botrány erre jórészt magyarázatot ad, hiszen ez maga is világméret? gazdasági kettős mérce. Kormányok és politikusok b?nös összekacsintása mellett folyik az évtizedes gyakorlat, amely egyeseknek (nagy nemzetközi gazdasági szerepl?knek) lehet?vé teszi, hogy megtermelt hasznukból ne ott és f?ként ne olyan sokat adózzanak, mint a törvények szerint kellene. A b?nös közrem?köd? összekacsintókat, a világméret? kett?smérce-bajnokokat (politikusok, hatósági emberek, egyes újságírók és tudósok, m?vészek, egyéb hírességek) szolgálataikért ugyancsak offshore-számlákon fizetik ki – és ezzel egyben rabul is ejtik. Ha kés?bb eszükbe jutna borítani, rögtön kiderül az offshore-kapcsolat, és oda a dicsfény, a renomé. Az offshore-történetekben mindig piti közrem?köd?k buknak le, esetleg a globalista lakájpolitika címszerepl?i, ha nem elégedettek velük a f? offshore-osok. (Érdemes az ügyben elolvasni Ulfkotte A megvásárolt újságírók cím? könyvét.)

Az offshore-ügyet mint a kettős mércék anyagi talapzatát annak becsült mértéke alapozza meg. A világ mintegy harminc offshore-paradicsomában a kérdésben elmerült elemz?k ötvenezermilliárd dollárnyi értéket

valószínűsítene, amely megfelel az Egyesült Államok és az Európai Unió közel kétéves együttes nemzeti termékének (GDP). Az összegek döntő része nem azoké, akik lebuknak, hanem azoké, akik mindig megússzák. Mi a közel háromszázmilliárd dollár offshore-okba távozott értékünkkel dobogósak vagyunk. Ennek a nagyságrendnek meg is feleltethető a hazai kettős mérce-piac a médiában, a társadalomról és a gazdaságról vallott ismeretek kanonizálásában vagy megtagadásában, illetve elhallgatásában, az 1945 előtti múlt értékeinek kanonizálásában vagy éppen tagadásában. Az éves offshore-növekmény mintegy négyszázmilliárd dollárra tehető világméretben. A napokban az EU vezető országai deklarálták, hogy fel fognak lépni az offshore-os adócsalás – amelynek adóoptimalizálás a politikailag korrekt elnevezése – ellen.

Sokkal több hitele lenne e bejelentésnek, ha éppen két éve nem az európai fő offshore-ország, azaz Luxemburg volt miniszterelnökét és egyben pénzügyminiszterét ültették volna az EU-bizottság elé. Többé-kevésbé küzdelem ebben az ügyben nem várható el. Félmillió lélekszámú országa ötvenmilliárd eurós nemzeti termékének kilencven százalékát kreatív könyvelők és adótételek termelik. Az offshore-jelenség felszámolása ugyanis egyenlő lenne a globalista-liberális kettős mércés kapitalizmus felszámolásával, de vajon számíthatunk erre? A közeljövőben aligha, pedig megvalósítása esetén valóban Európa gazdasága lenne a legversenyképesebb.

Boros Imre – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló